

Mænd og de dygtige Kvinder vil rykke frem til de vigtigste Stillinger, og de mindre dygtige Mænd og Kvinder vil blive tilbage i de lavere Stillinger. Om Kvinderne eller Mændene saa vil blive de fleste i de dygtiges Gruppe, faar jo Fremtiden vise.

Den ærede Ordfører for Venstre fremhævede, dels at Kvinderne ikke kunde udføre samme Arbejde som Mændene, dels at de havde større Sygelighed, og derfor var lige Løn for samme Arbejde ikke det samme som lige Løn for Mand og Kvinde. Overfor Betragtningen om Sygeligheden vil jeg sige, at det er jo muligt, at Statistikken i visse Tilfælde viser en større Sygelighed for Kvinder end for Mænd, men har man undersøgt hvorfor? Mon det ikke hyppigt er, fordi Kvinderne netop som Følge af den lavere Løn sammen med deres Embedsgerning har maattet besørge et stort husligt Arbejde, medens Mændene helt har kunnet ofre sig for deres Embede? Naar en Forskolelærerinde f. Eks. har været lønnet med en 6—700 Kr. aarlig, saa har hun været nødt til at udføre et stort husligt Arbejde udenfor Skoletiden og har maattet leve saa tarveligt og nøjsomt, at det ikke vilde være noget Under, om hun blev overanstrengt og kom til at forsømme paa Grund af Sygdom. Men vil man nu endelig ved Lønnens Fastsættelse tage Hensyn til Sygelighed, maa man dog gøre det ens for Mænd og Kvinder og f. Eks. indrette det saaledes, at man indrømmede for alles Vedkommende, baade Mænds og Kvinders, et vist Antal Sygedage, idet man for Overskridelse deraf maatte have Fradrag i Gagen. Ellers rammer man den Kvinde fuldkommen uretfærdigt, som muligvis aldrig har forsømt en Time, medens maaske den paastaede større Sygelighedsprocent for hende og hendes Kolleger er fremkommet ved nogle enkeltes langvarige Forsømmelser.

Hvad selve Spørgsmaalet, hvorvidt Kvinderne kan udføre Arbejdet lige saa godt som Mænd eller ej, angaar, maa man ved Bedømmelsen af dette Forhold ikke glemme, at Kvinderne hidtil gennemgaaende har haft langt vanskeligere Uddannelsesvilkaar end Mændene. Og endelig har man prøvet Kvinderne i de Stillinger, som det drejer sig om, de højere Stillinger? Man indrømmer, at Kvinderne er gode nok i de lavere Stillinger, men har man prøvet Kvinderne i Stillinger, som man mener, de ikke egner sig til at have, og har man erfaret, at deres Evner svigter? Det Mindretal i Kommissionen, paa hvis Vegne det ærede Medlem fra

Ruds-Vedby (Søren Svendsen) talte, fremsatte nogle Bemærkninger om, at i de private Virksomheder lønnes Kvinderne lavere end Mændene, og saa bør Staten indrette sig paa tilsvarende Maade. Jeg ved ikke, hvor meget rigtigt der er i denne Betragtning, jeg skulde netop tro, at medens det vistnok tidligere var Tilfældet, at man i de private Virksomheder lønnede Kvinderne lavere end Mændene, er det vistnok saaledes nu, at Bevægelsen i de private Virksomheder med stor Fart gaar hen imod: Lige Løn for samme Arbejde, uden Hensyn til, om det udføres af Mænd eller Kvinder. Men jeg ser for øvrigt ikke, hvorfor Staten absolut paa dette Punkt skulde indrette sig efter private Virksomheders Lønordning. I andre Henseender, i Avancementsforhold, Anciennetetsforhold, Pensioneringsforhold o. s. v., er Statens Ordning jo vidt forskellig fra de private Virksomheders, bygger paa ganske afvigende Principper. Hvis man anerkender Princippet: Lige Løn uden Hensyn til Køn, maa man erkende, at det er rigtigt, at Staten giver Eksemplet, gaar i Spidsen og gennemfører Princippet.

Venstres Ordfører udtalte sin Bekymring for, at de højere Lønninger skulde lokke Kvinderne bort fra Hjemmene. Jeg ser ikke, der er nogen Grund til denne Bekymring. Det almindelige er ikke nu, at Kvinder, naar de er gifte, søger at komme ind i Statens Embeder, Lærerindestillinger eller anden Embedsgerning. Det kan heller ikke ventes, at gifte Kvinder pludselig vil gøre Forsøg derpaa, fordi Lønnen højnes noget; det er næsten altid som ugifte, at Kvinderne vælger de Stillinger, her er Tale om. Naar de har faaet Uddannelse dertil, naar de er blevet Lærerinder eller har faaet anden Virksomhed i Statens Tjeneste, hænder det jo, at de gifter sig, men man kan dog ikke kræve, at de derfor skal opgive en Livsstilling, til hvilken de har uddannet sig, og som de omfatter med varm Interesse. Man kan dog ikke ansætte Lønnen med det Formaal at drage dem bort derfra, og da turde det være det bedste, netop for Hjemmenes Skyld, at lønne dem saa godt, at de er i Stand til at skaffe sig den fornødne Medhjælp.

Den ærede Ordfører for Venstre mente, at man skulde skaffe Mændene saa høj Løn, at Kvinderne ikke behøvede at gaa ud for at tjene noget udenfor Hjemmene. Men det store Antal af de Kvinder, der ved Arbejde drages bort fra Hjemmet, er ikke dem, her er Tale om. Det er Kvinder i Arbejderfamilierne, som er nødt til at